

Η ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΡΑ

... Καθισμένος, ολόμοναχος, μπροστά στο άπομορο τραπέζι της ταβέρνας, πίναε κρασί άχθονα...

Δέν είμαι μετρητής, όχι! Σπάνια μπαίνω σέ ταβέρνα... Μά δσες φορές πιά, με τραυθών άμείσως τά παλιά, Ναι, ναι, μπροστά από ποτήρι, άντι να ξεχάσω, θυμωθία τά περασμένα, Βλέπω ε' άνθισμένα νεάτα μου νά προυθίν άντ τόν λάτο του ποτηριού και νά μου θιάζωι μιά ώμορφη έπιση, άξέγαστη, πού τότε μοιάζωι γιά μένα λιμωκουσένος ό ήλιος, άνθίζων τά λουλουδία και τραγουδούσαν τά πουλιά...

Και σήμερα πάλι Ξανακόπηρα νά δώ τά νεάτα μου, νά ξεχλεύωιζον μαζί με τόν άφρο του κρασιού και νά χίνονταν έπάνω στο τραπέζι, μπροστά στά μάτια μου.

Και βλέπω... βλέπω...

Τό μικρό δοματάκι μου στήν όδόν Γκρονέλ... Ήμουν 20 χρόνων πάλι γάμος, φουριτής ή έρωτευμένος τραλιά με τήν 'Αλις. Μά ένα πρωί, ή άπιστη, μ' άφηρε έτσι χωρίς νά φταίω σέ τίποτε, χωρίς νάχωμε τίποτε προηγουμένα, μ' έπιασε καινούργιο φίλο ένα Ρουμάνο φουριτή, βρωμιά και σκονοβουλιά, πού σπώδαζε γατρός.

Ή έγκατάλειψε αυτή της 'Αλις μαζί σταιγιστ φροσερά, Πατέ μου δέν ήμουν τόσο δυστυχής, όσο τότε.

Τήν ήμέρα, ή θλίψη μου ήταν όσοσπύριστε όποφροτή, Τραγουδούσα, γελούσα, πρίγανα, έρχόμουν κ' όσο νάνα ξεχούσα.

Μά τήν νύχτα;

Άχ! έκείνη τά γυρισμάτά μου στό ζήτημα δοματιά μου! Έκείνες ή φωτογραφίες της, απαμνένες παντού, στούς τοίχους, στο τραπέζι, πού τόσο δυνατά προσήλωνα έπάνω τους τή ματιά μου και τή σκέψη μου, ώστε μου φαινόταν ότι παίγνον ζωή, ότι βγαίναν άπ' τό κάθρο τους και μεγαλώναν σιγά-σιγά, πού γέμζαν τό δωμάτιο! Και τέλος, έκείνη τά νεάματά της, τά γλυδοβασιμένα, πού τά Ξαναδιάβαζα με τήν ίδια πάντα λαχτάρα.

Μονάχα όταν έφερα στο κρεβάτι μου, ντυμένος έτσι καθώς ήμουν, κ' έχωνα τό πρόσόπο μου στο μαξιλάρι, ένα κέλιμα σπαρχαζιά, πού τρώμαζε όλο τό κορμί μου, μωθίνε τήν άνεκομίστη μ' ήμετά.

Ή σπινές αυτές κρύψανταν πάλιές ζήτημα. Τά μάτια μου, φλοισμμένα πικά άπ' τά δάκρυα, σπερζέγαν, μή ή καρδιά μου πονούσε πάντα με τόν ίδιο πόνο, όπως και στήν άρχή!

Ένα βράδυ, άνωξιάτικο και γλαρό, χαρά Θεού σπαστή, πεσμένους κατάμυοντα στο κρεβάτι μου, με τή σκέψη της 'Αλις πάντα στο μυαλό, ήμουν σέ μιά κατάπληξη, πού δέν μπορού νά περιγράφο.

Κάτι σάν άδειο, άντιπρόσφα άδειο, καταλάβαινα μέσα μου, πού Ξεχνούσε τό κορμί μου και παρλίε τή θέλησή μου. Ή θλίψη υιοθε ένεβάσει στο λαμύ ένα κούπιασμα πού με λίγωνε.

—Τάχ-τάχ! Άκούστηκε Ξεσφαιρα νά χτυπά ή πόρτα.

— Πούδ είνε; φώναζε και νάτι σάν νά λαχτάρησε μέσα μου, Μήπως δέν μπορούσε νάταν Έκείνη; Νά γύριζε πάντα κοντά μου;

— Έγώ! άποκόπηρα μιά άγνωστη φροτή, πού με κίωφωσε στή θέση μου και με Ξαναγέμισε άγανά κια' άπειλοσία.

— Πούδ είσαι σύ; ρώτησα.

— Ή Σεζαρίν, ή κόρη της νεοκοικιας...

Παράξενο... Πρώτη φορά, τόσα χρόνια τώρα, πού καθόμουν στο δωμάτιο έκείνο, μάθαινα ότι ή νεοκοικιά μου είχε κόρη! Σηκώθηκα γρήγορα, έτρεξα στήν πόρτα και τήν άνοιξα. Μιά όλόξανθη κοπέλλα, χαρισμένη, με όλόγλυκα μάτια, μαύρα τουλίχιστον μου φάγναν τήν ώρα έκείνη, μήτρε δειλιά στο δωμάτιό μου...

— Ήπαστε μήπως αδιάθετος, κίρρε; με ρώτησε.

— Έγώ; Καθόλου, Γιατί;

— Γιατί δέ βγήκατε καθόλου σήμερα. Τι φάγατε τό μεσημέρι;

— Είβ' ή άλήθεια, δεσπονίς, ότι ήμουν λίγο αδιάθετος... Μά μήν άνησχητείτε! Δέν είνε τίποτε... Νά, θ' άνάγωι τώρα τή λάμπα, θά'ντυθώ και θά βγώ έξω.

Άγαστα πραγματικό; τή λάμπα, γιατί νύχτινε πικά και γύρισα νά εύχομιστήν τήν κοπέλλα.

— Χριστός και Παναγιά, κίρρε! φώναζε έκείνη τότε. Σεις είσαστε καταπίοντος... Τά μάτια σας βαδουλωμένα και κομμένα κα-

θός είνε, δείχνουν κυρετό. Μή βγαίνετε, σάς παρακαλώ, έξω... Θά σάς έτοιμάσω κάτι ή μαμά νά πάρετε...

Τήν κυττοβία όσο μάλιστα κ' ή φωνή της, χαδάρωχη και γλυκειά, έχινε βάλαμο στήν ποσειμένη ψυχή μου. Κάτι θέλησα νά τής πιά, μή τά πόδια μου κλωνοστράν. Ή φωνή μου κόπτεκε και, κλείνοντας τά μάτια, σποφάσθηκα στο πάτωμα λιπόθυμος...

Ή Ξανάτρη μ' είχε κίρσει!

Όταν συνήρθα μ' άνοια τά μάτια μου, βρόθηρα Ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου. Δού κεφάλια ήσαν σκαμμένα πάνω μου άντησχα. Τό στοργικό κεφάλι της νεοκοικιας μου και τό όλόξανθη και συμπαντικό κεφάλια της Σεζαρίν, τής κόρης της. Τους χαμογέλασα.

Ή μαμια άναστίνεσε μ' άνεκωσύνη και τήγε κάτω νά μου έτοιμάση λίγο ζουμά. Έμεινα μόνος με τή Σεζαρίν...

Τήν κυττοβία στο όλόγλυκα μάτια της, τά γμάτια συμπάθειο γιά μένα και νάτι μέσα μου μ' έστοργωνε νά τής πού τόσο έρωτευτική έννοιωθα τήν παρουσία της. Άνοιξα τή ζελη μου νά τής ψυθούρια κίρρι, μιά κατάλαβε τήν πρόθεσή μου, έβαλε τό δαχτυλάκι της με χάρη στο κόκκινο μικρό τής στόμα και μουτρε χαμογέλαστά:

— Σιωπή... Σούτ... Μή μιλάτε καθόλου άόπως... Αδφο βλέπουμε!

Όσο νά ρθή ή μαμά της, κίρσε μου κοντά στο πρόσκερό μου, όμύλητη, μουσικητική και λιγάκι μελαγχολική. Έγώ έννοιωθα τώρα μιά γοητεία άδαντασίμητη, νά βγαίνή άναθρόσστα από κάτω, ίσως; άπ' τή χαρισμένη της ύπαρξη, ίσως; άπ' τά λαμπερά όλόμυοντα μάτια της, και νά τήλγη τό μυαλό μου σάν άραχουθόναρος πέπλος... Τήν έννοιωθα καλά τόσα τή γοητεία αυτή, πού όσο περνούσε ή ώρα, τόσο και δινάωνε και δέρισε κ' έδωχνε από μέσα μου κάθε περασμένη πύρα κ' άγανά...

Νυσταγμένος τέλος, Ξεαντλήμνος, μιά και πού ήσυχος, έπα λίγες γουλιές άπ' τό ζουμά πού μωθέρε ή μαμά της Σεζαρίν και άποκομίσθηρα βελιά.

Τό πρωί, μιά φωνούλα, άτάλη σάν βελούδο, χάνερε τ' αϊτιά μου... Άνοια τά μάτια μου κ' είδα τό όλόξανθη κεφάλια της Σεζαρίν με τά μαύρα ματάκια, νά, και τά είδα πώς ήταν μαύρα, νά με κτύπητή λίγο παρόενα και λίγο θυμωμένα:

— Έτσι ε; μού επτε τέλος. Όποτε πίνανε νά πεθάνεσε γιά τήν καρία έκείνη με τό λούρι πατισόρο; Και με τό κατέλλο τό γκαρί ποτρε κεράσια γύρω γύρω; Μπράβο! Κιτάξτε μιά στιγμή γύρω σας...

Έφραζε τή ματιά μου ένα γύρο, μιά δέν κατάλαβα τίποτε. Χαμογελόντας έπειτα, τής έπιασε τό μαλακό χέρονα, ένώ τά μάτια μου τή φουθούνα μ' άπορία τή έννοιωσε... Τράβηξε τό χέρι της άπ' τό δικό μου, μιά όχι άπότομα. Νά, έτσι, σιγά-σιγά, πού μου φάνερε παρόενα πώς έννοιωσα τή στιγμή έκείνη μιά εύχομιστήν κ' αυτό! ΄Υατρε μουτρε μ' ένα θρος τάχα θυμιστόν:

— Δέν καταλάβατε; ε; Δέν κεράζει... Όταν καταλάβετε μού τό λέτε!

Πέρασαν μέρες... Μέρες ευτυχίας γιά μένα, μέρες γλυκής άνεκομίσσεως και γαλήνης... Ή άγγελική έκείνη κοπέλλα είχε σβύσει άπ' τήν ψυχή μου κάθε λιτηρή άνάμνηση, κάθε κωτερό σπινδι πού μου θίμυε τήν άπιστή... Θάβηλα νά παρατίθω μίγες, χροάνα, άν ήταν διντόν, τήν άνάμνησή μου έκείνη, άρκεί νάχα τή χροστή μου Σεζαρίν νά με περιποιείται...

Μιά τά ψέματια τελείωσαν... Είχα γίνει τελείως καλά κ' ένα πρωί άποφάσασα νά σκεθώ άπ' τό κρεβάτι. Καθώς έφερανα βόλτες έπιστ στο δωμάτιο και ντυνόμουν, είδα ότι κάθε φωτογραφία της 'Αλις είχε Ξεσαρματεί! Αλλά δέν με πείραζε καθόλου. Άπ' έναντί-α, έννοιωσα μέσα μου νά ξεχάλητ'η και τό θείο, και σάν ευχόμευση μαζί και λατρεία γιά τή Σεζαρίν, μόλις θηκήθηρα τή ροζή της, πρό καιρού, έσοειν τό πρωί, πού μωθρε: «Κιτάξτε γύρω σας...». Ένοιωσες τής φωτογραφίας της «'Αλις», τής όποιες είχε πάρα πικά και τής είχε κίρσει ίσως...

Ή πόρτα άνοιξε Ξεσφαιρα και ή Σεζαρίν μίγρε μέσα, δροσική και γοητευτική στο χροάτο άνωξιάτικο φροσιματάκι της.

Ή άγκαλιά μου άνοιας δρόνάωχη και πάλι έναυκλιεταίρε, Μά μέσα της τώρα ήταν σφιχτά κλειμένη ή γλυκειά μου κοπέλλα, ή Σεζαρίν, ή παρηγορητήρα μου!...

Ή ζωή μας χόρμας μργότερα... Μά ή Σεζαρίν μωθιμεινε άξέχαστη. Τόσο άξέχαστη, πού όταν ή ψυχή μου δίφρασε γιά νά τήν δθ όλοξάντωνη μπροστά μου, με σπρώχνε στήν ταβέρνα και μέσα στο κρασί Ξαναζώ ως άξέχαστες έσοεινες στιγμές!

— Όταν καταλάβατε, μού τό λέτε, μουτρε ή Σεζαρίν.